

Ír szerelem

(Befejező rész)

Történt, hogy a szomszédos kollégium berkeiben ideiglenes, hétvégi tanyát vert a Focolári. Aine tudomást szerzett róluk és mint istenhitet és vallást igénylő hajadon, rábeszélte Imrét, töltsenek a keresztény hitüket folyamatos tánccal és évekkal megvalló csoporttal egy álló napot. Így lett. A Focolári zajos, de kellemes népség volt, sok a mozgásba oltott imádsággal, részben betanult és kitervezett, részben rögtönzött műsorral. Vajh Assisi Szent Ferenc is a Focolárik egyik előképe lehetett?

A Focolárik Krisztust dicsőítették rendjére, ébren tartva a lángot, mely keresztelt szívekben jobbára csak pislákol, buzdították a lanyhuló lelkesedést, mely a katolikus egyház gondjai és visszasságai miatt már-már kihunyóban van. Prédikáció nem volt, csupán csoportos vagy párbeszédés beszélgetés. Fulco Gabinetti, az itáliai születésű csoport egyik vezetője (folyékonyan, bár nyomatékos olasz kiejtéssel beszélt angolul), két csoportra osztotta a Jézussal még a földi életben találkozott embereket: hívekre – ide tartozott a bibliában felsorolt minden tanítvány, és a meggyógyítottak és a csodák egykori tanúi – valamint a hitetlenekre, mint a farizeusok, Jézus bírái, poroszlói, az őt elítélő tömeg (a Barrabás kiáltók), de legfőképpen a gonosz, elvetemült áruló: Júdás.

– Ami azt illeti – szólt félhangosan Imre, akinek a bizalom erősebb oldala volt, mint a vakhit – én sem ennék egy tálból cseresznyét Jézus bíráival, ám Júdást nem feltétlenül hagynám örök időnkig a pokol fenekén, ahová a hitbuzgó Dante Alighieri helyezte őt.

– Hát hová tenné? – kérdezte Fulco Gabinetti, aki tar fején apró sapkát, mellén bőszárnyú fehér inget viselt.

– Mondjuk a tisztítótűzbe – ha van olyan. Mert azt csinálta, ami eleve elrendeltetett. Van egy kopt történet erről, elmondom:

Az utolsó vacsora

Az utolsó vacsora közel kétezredik évfordulóján, egy bizonyos csütörtökön, az Úrjézus összehívta az apostolokat a mennyben, hogy az emlékezetes estét megünnepeljék. Az Isten számtalan csarnokainak egyike tökéletes mása volt az egykori jeruzsálemi háznak, mely egyemeletes volt, lapos tetős, adobé téglából készült, falait fehérre meszelték és vastag tölgyfadeszkből volt bejárati ajtaja. Az apostolok félkörben ültek a lapos asztalnál, az étkeket félfekvő testhelyzetben vették magukhoz, mint az a Római Birodalom távolabbi sarkainál is szokás volt akkoriban. Az Úrjézus körüljártatta a szemét a lelkeken – kiket azért egykori testi valójukban látni lehetett – majd fölemelte a kelyhet...

...mikor kopogtatás hallatszott a tölgyfaajtón.

Az Isten szeme mindent lát, az Úrjézus tehát látta a kopogtatót, mielőtt ajtót nyitott volna neki. az apostolok azonban ágaskodtak, fűrkészték ki áll a már nyíló ajtóban?

– Gyere ide be fiam – mondta az Úrjézus, és szent kezét (melyen közel kétezer év után is látszottak a szögek verte sebek helyei) a jövevény fejére tette.

– U, ah, nem, ezt mégse – hallatszott az apostolok szájából. – A gaz Iskariót, aki elárulta az Urat – mondá Jakab apostol mérgesen.

Az Úrjézus hátrafordult. Nem szólt egy szót sem, de a szeme azt mondta a többi hűséges apostolnak: Kuss. És ezek elhallgattak, visszaültek a helyükre.

– *Fiam, Júdás. Igaz, hogy elárultál engem azon a sziklasúlyú napon, de meg volt írva, hogy meg kell halnom. Ha te nem adsz a poroszlók kezére, akkor megtaláltak volna ők, amúgyis. Hiszen nem rejtettem, áldozatom önkéntes volt. Nos, hát, eszköz voltál, kétségtelenül hibát követtél el, de nem kívánom, hogy a gyehegnán bűnhődjél az idők végezetéig.*

Kissé vonakodva bár, de az apostolok helyet szorítottak az asztalnál Iskarióti Júdásnak, s immáron tizenketten emelheték serlegüket az Úrjézusra, az Úrjézussal.

Fulco meghallgatta a történetet, nyelt egyet, nem kommentálta. Levette fejéről kis tökfödőjét, a terem közepére tette, ahol a táncolók – mint egy jelre – abbahagyták a mozgást, félrehúzódtak, a zene, azaz a lant és citera szó elhallgatott és Fulco megkövetett mindenkit, hogy dobjon kis sapkájába pár garast a hontalanok javára. Aine beledobta minden aprópénzét, Imre a tárcájából egy ötezer lírást, ami római útjáról maradt. Amit gondolt az eretnkség volt és nem kötötte senki orrára. Ez pedig így körözött agyában: *Jobbak-e ezek a Focolárik, mint Krisna hívei? hisz ők is istenesen táncolnak és hári hári szóval imádkoznak. Elképzelhető-e, hogy az Úristen kizárólag keresztény?*

Imre, hazatérvén, lefekvés előtt, közben és már az álom küszöbén szenderegve lelkigyakorlatot végzett a Felsőbb Hatalom létezéséről, annak természetéről. Nem volt kétsége afelől, hogy a Teremtő és az Irányító Intelligencia létezik, de nem tartotta kétségtelenül abszolútnak a keresztény kinyilatkoztatást. Először is azért nem, mert sem Krisztus, sem követői nem szóltak a felmérhetetlenül hatalmas csillagvilágról, melynek csak egy sarka a Tejút, és patkószöge bolygónk, rajta a küszködő emberiséggel. Másodsor azért nem, mert a kereszténység szektáival együtt, mindössze ha egy negyedét hódította meg az emberiségnek. A biblia látszólag kizárja a nem keresztények üdvözülését, mivel másban és nem a keresztény Istenben hisznek. A harmadik kételye arra vonatkozott, hogy mi, gyarló emberek egyszer föltámadunk és a két vagy három feltételezett régió közül egyikben várjuk az örökkévalóság lepergését. Azt külön nehezményezte, hogy a feltételezett Isten a maga hármasságában, vagy közülük az egyik személy *örök* kárhozatra ítéljen valakit, aki földi életében – legyen az 80-90 – “rosszul” hitt vagy “rosszul” cselekedett. Az ilyen ténykedés a feltételezett Felsőbbrendű Lényt kegyetlen zsarnokká avatja.

Még az Aine-val való ismeretsége előtt, aztán vele is, Imre meglátogatta a Newgrange-nek nevezett, hatalmas barlangsrét, Meath megyében. Először egy nyári estén, sötétedés után ért az ötven méteres kúp alakú domb bejáratához, jó hatású elemlámpával. A turisták és vezetőik, akik pénzért mutogatták a csodát, addigra már rég eltakarodtak a környékről. Imre először megszemlélte a dombot körülgyűrűző hatalmas követ – egyik-másikán a szimmetrikus hullámvonalakat –, majd beférkőzött a sírbarlangba. Testét összehúzva, fejét behúzva botorkált be a barlang közepébe, hol a hullámvonalak megszaporodtak és egy vélhető egykori tűzhely helyén néhány csontdarabka szuvasodott. Talán az ötezer év előtti építőké. A bejárat fölött egy szögletes, kövekből kiépített csatorna húzódott, megfelelő szögben belülről e csatornán keresztül ki lehetett látni a csillagokra. Mikor az egyiptomiak úgy képzelték, hogy piramisukból a csillagig repül a fáraó lelke, az írzigeti ó-lakosok úgy igazították csatornájuk építését, hogy a december 21-i napsugár besüthessen, behatolhasson a kör alakú sírbarlang közepébe. Nem tudjuk, hogy vallásuk hogyan képzelte el az Istent – de annyi bizonyos, hogy összeköttetést tartottak a hozzánk legközelebb álló csillaggal, a nappal. Hm. Imre nem tagadhatta, hogy a Föld teremtő ereje akkor a nap volt és az is maradt. Tisztelete, Istenként, csak akkor bizonyult gyermetegnek, amikor csillagvizsgálók segítségével kiderült, hogy a nap csak egyike a csillagoknak és szellemi képességekkel nem rendelkezik. Krisztusról, e feledhetetlen erkölcsű és kiderítetlen származású emberről nem derült ki, hogy Isten – ő magát csak az Isten *fiának* hívta –, de az sem, hogy nem az. Ha bizonyos felfogás szerint *Isten mindenütt van*, akkor Jézusban is, sőt leginkább őbenne. Ám miért ne lehetne meg az isteni szikra Buddhában? És miért ne lehetne a Nirvána éppoly valószínű/valószínűtlen befejezése az emberi életnek, mint a keresztény másvilág? Mai tudásunk szerint csak három dimenzió van, és az anyag – legyen az az ember teste – halála után molekuláira bomlik. Hogyan állna össze mindez egy újabb egyéni valósággá? A hirdetett másvilágok

leginkább csak szimbolikusan és nem aktuálisan képzelhetők el.

A következő este Imre ismét találkozott Aine-val, akiben ugyancsak motozott a Focolárik által fölvetett dolgok szellemi utóélete. A lány a férfinak szögezte a kérdést:

– Ha Isten mindent tud, a jövőt is, és ha van előre elrendelgetés, akkor lehet-e az, hogy a mi találkozásunk is előre elrendelgetett?

– Igen – felelte Imre, és elmosolyodott a bajusza alatt.

– És a folytatása?

– Isten szabad akaratot adott az embereknek, a fiúknak és a lányoknak is.

– Tehát elutasíthatlak volna.

– Vagy én téged.

– Tudod, ugye, hogy a szüleim bigott katolikusok? Egyik anyai nagybátyám plébános egy Cork vármegyei faluban. Apám, anyám szorgosan járnak misére. Még léha bátyám is. Számukra csak egy igaz vallás létezik: a *római katolikus*.

– Mi van tehát a többi 999 keresztény felekezettel, a mormonoktól az adventistákig, a baptistáktól a lutheránusokig?

– Azok, szerintük mind-mind eretnekek.

– Kiket az Isteni Személyek szeretnek, azokból nem lesz eretnek – mormogta Imre a fogai között, magyarul.

Aine fölcsattant:

– Nem értem a lingót. Mondd angolul!

– Amit mondani akartam, nem tudom lefordítani méltó módon.

Aine folytatta:

– Szüleim szemet hunynak a fölött is, hogy mit műveltek és művelnek egyes álnok és galád papok. Minthogy az én nagybátyám nem olyan. De az egyik püspökről kiderült, hogy egyetemista fia van és az eklézsia pénzéből neveltette. Az egyik szomszédos falu lelkésze ministráns fiúkat buzizott. Az egyik barátnőm – csak most, felnőtt korában merete elmondani – egyik dublini egyházmegye lelkészének áldozata volt kislány korában.

– Csúnya dolgok – ingatta fejét Imre –, de amint mondtad, vannak jó papok is. Talán ők vannak többségben. És a bencésekhez jártam, Pannonhalmán, mindegyikük kiváló tanár volt, egyikük egyenesen szentéletű. Olyan Szent Bernát vagy Benedek fajta.

– Szerinted helyes a papi nótlenség és a megtartóztatás szabálya?

– Nem helyes, de egyházi szabály. A protestánsoknál másképp van, ők ezen a téren jobban valóság közelben élnek. Szent Péterről tudjuk – holott ő lett az első pápa! –, hogy nős volt, anyóssal is rendelkezett, aki egyszer beteg lett, s akit akkor Jézus Krisztus meggyógyított.

E beszélgetést követő napon egy szörnyű telefonhívás rontotta el a szeles, noha napsütéses napot. Sanyi felesége telefonált, férjét szélütés érte, a János kórházban fekszik béna balkarral. Imre szíve összefacsarodott, de nem mutatta keservét. Este Aine-val teniszezett, nem szólt neki a balhírről, de félreverte a teniszlabdákat, mint gondolatban a várható lélekkharangot. Csupán egy szettet játszottak. Másnap, a Gate színház Hamlet előadására volt jegyük, de nem a Shakespeare-féle dán királyfit, hanem annak egy kifigurázott olasz nyelvű változatát nézték meg.

Előtte Zsuzsi, Sanyi felesége ismét telefonált: férjét a második szélütés elvitte.

Imre sohasem ivott magában – társaságban olykor – és különösen nem étkezés híján. Házikójában sört tartott és jamaikai, teába való rumot. Ebből lehajtott egy vizespohárral. Belecsorgott a könnye. A kajaktúrára gondolt, melyet egykor, boldogult úrfi korokban, még Imre vándorlása előtt, a Tisza felső folyásán abszolváltak Sanyival. Aztán a sárospataki Rákóczi pince penészes szaga villant érző emlékezetébe, ahol, ön megtartóztatva, csak a kiadagolt mennyiségű tokaji aszút itták. Ennek emlékére most megivott még egy vizespohár rumot, mely égetni kezdte a gyomrát. A feje kóválygott, de nem annyira, hogy

gondolkodni ne tudott volna. Visszagondolt egy közös villamos útra, a 6-os Moszkva téri indulásától a végállomásig, mikor ők ketten, a peronon, Isten létezését vitatták, a Mindenható teremő munkáját és gondoskodását, illetve annak sokszor érthetetlen hiányát fontolgatták. Imre lelkét most kérdések furdalták, nem kételyek emésztették. *Hol van most Sanyi? Elvált-e a lelke testétől és ha igen, várja-e a teste az utolsó napot, a lélek és test ismételt egyesülését, a föltámadást?* (Avagy – a kétség ismét ágaskodni kezdett – mindez csak bebeszélés, illúzió, valóság-alap nélkül. Isten, aki tétlenül nézte hatmillió ártatlan zsidó elégetését, vajh nekifog majd annak, hogy hamvaikat szétosztályozza és régi lelküket új testtel áldja meg? Képtelenség.)

Imre most már az apadó tartalmú rumosüvegből ivott, nem törődve a pohárral. Aztán öregedett az este, menni kellett a színház fesztivál keretében eljátszandó olasz Hamlet előadására. Bár erősen szédelgett, Imre változatlanul biztosan vezetett. A kocsit az autóparkoló mélygarázsában hagyta, onnan elgyalogolt a színházig. Aine a bejáratnál várta, kezében a jegyekkel.

– Rosszul vagy? – kérdezte.

Imre legyintett, leültek a legelső sorba, ahol a színészek harsány kijelentései nyomán kifröccsenő nyál olykor arcukat érte. Imre csendesen böfögött Yorick koponya jelenetéig. Akkor és ott azonban a koponyát tartó Hamlet elmékedése során Baka István, magyar költő idevágó sorai siklottak eszébe, ültéből felállt, és mintegy túlharsogva a színészt, szavalni kezdett:

Yorick alkonya

*Úgy nézek mindenre akárba most először
látnám holott talán utolszor láthatom
ténfergek sötét folyosókon végigbaktatok
a zab- s lótrágyaszagú hátsódudvaron*

*a strázsák alabárdnyelükkel fenéken billentenek
nem tiltakozom és nem mondok viccet sem hogy e
megaláztatást ellensúlyozzam nem érdekel sem
a szolgálk jóindulata sem uraik kegye*

A mellettük ülők pisszegni kezdtek, Aine rémülten, a kabátujjánál fogva lehúzta Imrét, vissza az ülésre. A férfi csuklani kezdett, majd jelezte, hogy ki kell mennie. Aine belékarolt, támogatta, vezette, a férfi WC bejáratáig. A férfi betántorgott, könnyített magán, kitántorgott.

– Ne gondold az autóddal – mondta a nő – hazaviszlek az enyémmel. Ott parkoltam, ahol te. Holnap aztán visszahozlak, begyűjtheted a kocsidat.

Így lett. Tehát otthon, a parasztházban Aine levetkőztette Imrét, ágyba fektette. A férfi magyarul motyogta:

– Részeg vagyok rózsám, mint a csap.

– Mit motyogsz?

– Nem számít.

– Hát idefigyelj, barátom. Most még kiborogatlak részegségedből, de ebből először és utoljára. Alkoholista nekem nem kell. Elég ebből a műfajból egy: a bátyám. Ha még egyszer berúgsz, én kikapcsolom magam, mint a villanyt.

Bár fizikailag kiheverte a rum hatását, Imrének nem lett jobb kedve. Délben kelt fel, beleült a hintaszékébe és magnetofonjába tette azt a szalagot, melyen Sanyi elmesélte, hogyan kell megtisztítani a folyóvizet. Gyerekkora óta Imre másodszor sírt, kilépett az eső verte előkertbe és hagyta, hogy az égi csapadék lemossa borostás arcáról a könnyeket. Egyesült tehát az emberi harmat az ég vizeivel.

Ebédidő volt, Aine berobogott. Ő így:

– A bátyám, Brendan, már beszéltem róla, jogász. Ügyvédi munkaközösségben dolgozik. Ha nehéz a meló, vagy nem tud valami problémát megoldani, akkor leissza magát. Leissza magát, mint a disznó, bár kizárólag *malt whiskey*-t iszik. Te miért fordultál az alkoholhoz, azaz, először azt kérdezem: milyen gyakran orvosság az ital a rosszkedvre?

– Emberemlékezet óta nem ittam máskor, mint étkezés közben. Akkor is csak egy-két pohárral legfeljebb. Most azonban történt valami. Sanyi agyvérzést kapott, a második szélütés elvitte.

A nő megkapaszkodott a kerítésben, melynek mentén állt.

– Értem, most már értem – mondta elcsukló hangon – nem akartalak megbántani.

– Jobb is, mert bánt az Isten. Legjobb barátomat vesztettem el – két csapásra. Együtt túráztunk. Együtt buliztunk. Együtt boncolgattuk a sors titkait. Mindketten hittünk abban, hogy – bár e világot, sőt annak a ránk eső sarkát sem tudjuk megváltani –, legközvetlenebb környezetünket esetleg megjavíthatjuk. Hogyha gyerekeink lennének, akik, ha nem is lesznek büszkék apjukra, nem kell, hogy szégyelljék ősüket. Hát igen, neki lett folytatása, felnőtt lánya, fia van...de én...te nem akarsz gyereket.

– Nem. Nem akarok. Önző vagyok, tudom. A figyelmet elvárom és viszonzom. Ám szaporítani nem akarom sem magamat, sem az emberiséget. Vagyunk már elegen. Na meg a szoptatás sem kell, attól csüggni kezdene a mellem, a pelenkázás nem nekem való, utálok a kakiszagot. Időm sem lenne egy gyerekre. Hisz itt van a munka és a sport, aztán meg a szórakozás.

– Én nem bánám, ha lehetne folytatásom. Az ember elkorhad, mint egy öreg fa, és jó, ha látja, hogy nő a fiatal hajtás. Valaki, aki megörökli jó és rossz tulajdonságaidat. A gyerek, aki, mondjuk képes arra, hogy egy mesterművet, egy bestsellert megírjon. Aki, ha kislány, mondjuk rád hasonlítana, kerek arca, szabályos orra, szép keble lenne, mint neked, aki még jobban teniszezne, mint te, aki “zöldkezű” lenne, mint az anyja, ujjnyomai nyomán virulnának, pompáznának a kert virágai.

– Lehet, hogy nem a megfelelő nővel hozott össze téged a szerencse. Mondj le rólam, mielőtt nem késő. A gyerek kötöttség, melyet te, lám vállalnál. Én szabad akarok maradni, mint az a madár.

Aine egy seregélyre mutatott, ami a kerítés lécein ugrált ide-oda.

– A hasonlat rossz. A seregélyek falkákban élnek. Bár önálló egyedeknek látszanak, valójában állandóan figyelnek egymásra. A nőstények a hímekre. Ha megvolt a párválasztás, fészket raknak, tojásokat tojnak, azokat kikeltik, a fiókákat röpködni tanítják, majd falkába vonják őket is, és több százan együtt körülrepülnek a várost, aztán a városzéli fákra letelepednek.

– Jó. Hát akkor fecske lennék, vagy ökörszem. Vagy mittudomén micsoda: mondjuk kócsag.

Egyik este a tenispályáról jövet, alkonyatkor, a keskeny betonút kanyarulatánál Imre hirtelen fékezett. Az országút közepén egy emberszabású mozdulatlan csomag feküdt. Mindketten kipattantak az autóból, és egy kendőbe bugyolált öregasszonyra lettek, aki nem mozdult, de lélegzett. Aine lehajolt hozzá és elfintorodott.

– Imre. Ez az öreg szüle eszméletlenül részeg.

A férfi is konstataulta a poitin szagot.

– Itt nem hagyhatjuk. Egy jármű halálra taposná.

– Maynooth túlsó szélén táboroznak a cigányok. Szerintem közülük való.

– Honnan tudod azt megítélni?

– Mosdatlan. Harisnyát nem visel, a sarka retkes. A közönséges hajléktalanok nem kódorognak ki a városból, hanem éjszakára a párologó rácsok fölé újságpapíros ágyra fekszenek.

– Szerezzünk egy rendőrt.

Ha kell, az nincsen. A falu szélén volt ugyan egy telefonfülke, de a zsinórt kitepték, a dobozt megfúrták.

Az öregasszonyt becipelték a hátsó ülésre. Fölébredt, nyöszörgött.

- Hogy hívják magát, néne? – érdeklődött Imre.
- Aideen-nek kereszteltek – motyogta az öregasszony.
- Hallja kend, hova valósi? – kérdezte Aine.
- Hát az istenverte lakókocsiba.
- Na, látod – pillantott Imrére Aine. – Ír cigányasszony a szentem.
- Nem tudtam, hogy itt is vannak romák. Egyébként az öreg szüle bőre fehér, az orra meg

piros.

– Persze. Elszegényedett ír földművesek sarja. Tudod, a múlt században, a krumplivész idején megoszlott a lakosság. Egy része éhenhalt, a másik része kivándorolt Amerikába, a harmadik összekapott magának valamiképp a túléléshez, a negyedik földönfutó, azaz *traveller* lett, más szóval ír cigány.

Némi kocsikázás után megtalálták az állomásozó cigányokat, s mi több, az öregasszony fiát, ki, mint mondta, anyját már naphosszat kereste. A karaván előtt öreg tragacs Mercedes rostokolt, mint az egykori fekete pónilópáros, amiből azóta szalámi lett. A lakókocsi lépcsőjén álló középkorú cigányember mögött egy loboncos hajú cigánylány furakodott előre:

– Édes nagyanyám! – sikította és átkarolta a dülöngélő, de már a saját lábán álló öregasszonyt. – Hol volt, hol nem volt? – jött elő a kérdéssel e fiatal, takaros, mezítlábas fehérszemély.

Miközben a nénét betámogatták, Imre jól megnézte magának a lányt. A fekete lobonc kerítette ovális arc közepén két nefelejcskék szem világitott a kora sötétben, mint két otffejejtett színes lámpás. A lány egy kartonruhát viselt.

– Rózsa, melegíts vizet a nagyasszonynak – szólt hozzá az apja.

A csaj petróleumlámpa búróját mintázó vádlija alatt karcsú bokát villantott szaladtában. Sudár derekán vékony ezüst övet viselt.

– Hány éves maga? – szaladt ki hirtelenjében Imre száján a szó.

A feleletre megvillant a lány száján egy röpké mosoly, s mint fehér kavicsok a patakban, megcsillantak a fogai.

– Egy híján húsz.

Az apa elővett egy nagy üveget, melyben számtalan fémgyűrű csillogott.

– Válasszon egyet jutalmul aranyoskám!

Aine megrázta a fejét és a *Fehér Ló* fogadóba hajtott Imrével, ahol a főnöke, Jansen, már várta őket egy finom vacsorával. A fogadós egy *Guinness Stew*-val telt zománcozott lábast tett eléjük, egy külön tálban reszelt krumplit és egy üvegtálban uborkasalátát. Hozzá természetesen Guinness sört ittak, Aine egy pohárral, Imre egy kriglivel, a pufók, vállas és pocakos Jansen három pintet. Közben mesélte háborús élményeit.

Brüsszelben vagyunk, 1945-ben, német megszállás alatt. Jansen egyetemista, azaz a bejárás helyett a városzéli német őrhelyeket látogatja, hangtompítós, belső zsebbe rejtett revolverrel kezében. Megvárja a sötét leszálltát, aztán becserkészi az őrt és homlokon lövi. Éles törével a halott német katona bal fülét levágja, zsebre dugja, elinal. Másnap fölrobbant egy kültelki lőszer raktárat – a Krautok egy farmer pajtáját használták töltény, kézigránát és aknakészletük felhalmozására. Harmadnap már nyomában van a Gestapo. Egy angol kém segítségével Zeebrügge-nél brit rohamcsónakba száll, így szeli át az ott igen széles La Manche csatornát.

Aztán, amikor Aine kimegy bepúderezni hamvas, őszibarackszínű arcát, Jansen megragadja könyökénél Imre jobb karját, és jó hangosan a fülébe súgja:

– Becsüld meg fiam ezt a lány, aranyat ér!

Zárásig vannak a *Fehér Ló*-ban, a fogadós nagy, kerek almás lepénnyel traktálja őket, Aine beszippan még egy pohárka meggylikőrt, Imre egy, Jansen három deci brandyt. Ittasan nem tanácsos vezetni, de Jansennek nem ártott, biztos kézzel hajtott haza landroverén udvarházába.

Aine, Imre szintén hazahajtanak, Imre parasztházába visz első útjuk, ott rögtön az ágyba, mely most sem alvással szolgál.

Később, úgy kettő felé, Imre hazaviszi Aine-t a kocsiján. Sailing by?

A lány kiszáll, tétovázik, induljon-e vagy még mondjon-e valamit. Az utóbbira kerít sort.

– Imre. Ezek szerint te feleségül akarsz venni engem. Erre már többször utaltál. Igaz?

– Igaz.

– És mikor?

– Bármikor.

– Jó. Hát én holnap este beszélek erről anyámmal, apámmal, és holnap után délben találkozunk.

– Aine. A szüleid aligha fogadnak el engem, így egyszeriben. Mi lenne, ha megszőköttenél?

– Hogyan képzeled?

– Úgy, hogy átkelünk Angliába, Londonban töltünk két hetet és ott az egyik anyakönyvvezetőnél összeadnak bennünket.

– Ez szüleim megkerülésével történne. Én belemennék, de őket egy életre elkeserítené. Hadd legyen úgy, ahogy én kigondoltam.

Harmadnap délben a Liffey folyó partját övező töltésen találkoztak. Aine arca maszatos volt a könnyektől.

– Mikor beszámoltam tervemről, apám sírva fakadt. Még soha nem láttam az öregemet sírni. A szívem szakadt. Nem mehetek hozzád, Imre...

Imre lelógatta őszülő fejét, még annál is lejjebb, csüngő, magyaros bajuszát.

– Értem. Szüleid féltik a tisztességüket, mely szétmozsolódik, ha elvált ember a férjed. Így vélik. Ez a katolikus regula, melyet persze az álszent papok naponta megszegnek.

Többet nem találkoztak. Idővel Aine talált magának az osztrák Alpokban egy sípartnert, Imre pedig fölkereste a cigánykaravánt, megkérte Rose kezét és kilenc hónapra rá egy fekete fűrtű, kékszemű baba apja lett.

Enteriőr Budaházi Tibor kiállításáról

